

problemet er, at regeringen intet standpunkt har. Regeringen udviser intet politisk lederskab. Den søger ikke at påvirke og at ændre holdninger. Den putter sig under sit beskyttende skjold.

Den socialdemokratiske regering overtog i 1993 en bomstærk økonomi, en økonomi, der var godt rustet til at høste konjunkturgevinsten. Men regeringen forspildte mulighederne.

Vi kan i dag gøre status over en fejlslagen økonomisk politik.

Overskuddet på betalingsbalancen er snart væk. Udgifterne til overførselsindkomster vokser eksplosivt. Skattetrykket stiger. Statens underskud har bidt sig fast på over 30 mia. kr. Statens gæld vokser med en hastighed af over 1.000 kr. i sekundet. Og statens gæld udgør allerede nu omkring 150.000 kr. pr. dansker.

Har vi så en aktiv og handlekraftig finansminister, der vil gøre noget ved dette? Nej, vi har en finansminister, der bare sidder og synger sit omkvæd »Her går det godt, fru kammerherreinde«.

De seneste økonomiske rapporter viser jo sort på hvidt, at regeringen har soldet den økonomiske fremgang op. På tre år har regeringen formøbet 22 mia. kr. af overskuddet på betalingsbalancen. De økonomiske vismænd forudsiger, at overskuddet er væk i 1998. Der er simpelt hen risiko for, at vi nu kommer tilbage i den gamle skure med underskud.

Men er ledigheden så faldet? For det plejer jo at være den sædvanlige socialdemokratiske undskyldning, at ganske vist bliver betalingsbalancen ringere, men til gengæld bliver ledigheden også mindre. Se, det katastrofale i situationen er netop, at både betalingsbalancen og ledigheden er blevet forværret, siden Socialdemokratiet kom i regering. Ganske vist er den officielle ledighed faldet med 63.000, men til gengæld er der kommet 127.000 flere på efterløn, på orlov og på overgangsydelse. Så netto er den reelle ledighed altså vokset med hele 64.000, siden Socialdemokratiet igen kom i regering.

Vi sidder altså i den værste af alle situationer. Overskuddet på betalingsbalancen er formøbet, samtidig med at den reelle ledighed er vokset. De offentlige udgifter til overførslerne nærmest eksploderer. Allerede nu har regeringen forhøjet udgifterne til overførsler med næsten 5 mia. kr. i forhold til, da finansloven blev vedtaget. Regeringen har måttet forhøje sit skøn over det offentlige underskud med en 4-5 mia. kr. både i 1996 og 1997.

Socialdemokraterne kom til et veldækket bord i 1993, men som de ødelandte, de er, har de allerede ryddet det for de værdier, som 10 års borgerligt-liberalt styre havde skabt. Vi ser det helt sædvanlige mønster: Når socialdemokrater kommer i regering, formøbler de i løbet af kort tid de økonomiske gevinster, som borgerlige-liberale regeringer har skabt. Socialdemokrater kan ikke passe på penge, navnlig ikke andres penge.

Denne udvikling bliver ikke rettet op med små lapperier. Der er behov for en helt ny økonomisk politik med tre hovedpunkter. Før det første skal vi have en forbedring af virksomhedernes konkurrenceevne ved at fjerne en række af de særskatter, som regeringen har pålagt erhvervslivet, for det andet en afvikling af de tilskud og de ordninger, som har øget underskuddet på de offentlige finanser, og for det tredje en helt ny arbejdsmarkedspolitik baseret på ægte og aktiv privat beskæftigelse.

Regeringen vil jo sikkert bruge de nye økonomiske udsigter som argument for at tage milliarder af kroner fra kommunerne, men det er jo vigtigt at holde fast i, at det ikke nedbringer det samlede offentlige underskud at flytte nogle milliarder fra kommunekasserne og over i statskassen. Hensigten med sådan en øvelse er jo bare, at regeringen vil have finansministerens underskud til at se mindre ud ved at snuppe nogle penge fra kommunerne. Der skal ske en stramning af finanspolitikken, men den skal ske ved, at staten nedbringer sine egne udgifter, og ved en aftale med kommunerne og amterne om, at de ikke må øge hverken deres udgifter eller deres skatter.

Der er jo åbenbare problemer med at finansiere en fortsat vækst i de offentlige udgifter til overførsel. I dag skal hver eneste, der er ansat i den private sektor, forsørges mere end én person på overførselsindkomst. Og byrden vokser fortsat. Det kan ikke fortsætte. Det tror jeg enhver kan sige sig selv. En skønne dag er byrden blevet så tung, at samfundet ganske enkelt mister trækraft. Det er derfor, at Venstre har fremlagt et forslag til reformer af velfærdsstaten. Sigtet med det oplæg er at bevare og udvikle de sunde dele af velfærdssamfundet ved at skære vildskud og misbrug væk. Der skal være et socialt sikkerhedsnet, men det skal være sådan indrettet, at det altid kan betale sig at arbejde.

Venstres oplæg hedder »Velfærd og Valgfrihed«, og det indeholder fem hovedpunkter. For det første skal det kunne betale sig at arbejde.